

II. STVORENIE

Čo je stvorenie?

Stvorenie je kolosálne dielo. Dielo Stvoriteľa. Dielo, ktoré **ľudský rozum nedokáže v úplnosti pochopiť** alebo si predstaviť. Je to obrovský svet svetov. Ak si len ťažko dokážeme predstaviť náš hmotný vesmír, ktorý je len jednou z častí stvorenia, potom by bolo zbytočne snažiť sa pochopiť ako vlastne vyzerať celé stvorenie. Napriek tomu si môžeme vytvoriť takú predstavu, ktorá by ľudskému rozumu pomohla pochopiť potrebné súvislosti, aby človek mohol v tomto stvorení putovať tak, ako je od neho požadované.

Pre úplné zjednodušenie, stvorenie si môžeme predstaviť ako päť viacposchodových domov nazvaných sférami, nie vedľa seba, ale nad sebou. Pritom každý dom má niekoľko poschodí (spravidla sedem), nazvaných úrovňami. Tieto poschodia môžu mať ešte medziposchodia (mediúrovne).

Najspodnejší z týchto domov je náš (**hrubo**) **hmotný vesmír** so všetkými mesiacmi, planétami, hviezdami galaxiami a ďalšími zoskupeniami vesmírnych telies.

Nad týmto vesmírom je (**jemno**) **hmotný vesmír**, ktorý sa prelína s hrubohmotným vesmírom alebo ho obklopuje. Tento vesmír je pre naše telesné zmysly neviditeľný a nehmatateľný.

Tu prebývajú ľudskí duchovia po odchode z tohto sveta. Tieto dva svety (vesmíry), hrubohmotný a jemnohmotný mali by byť považované za jeden hmotný svet, lebo priestorovo sa prelínajú a oddelujú sa navzájom iba tým, že jemnohmotný svet je zo stavebnej látky o vyššej frekvencii elementárnych častíc ako je svet náš hrubohmotný.

Ďalším domom je **bytotná sféra**, ktorá je akýmsi energetickým zariadením pre udržiavanie hmotných svetov v pohybe. Tu prebývajú vyššie bytosti, ktoré riadia a dodávajú bytotnú

silu prírodným bytostiam v hmotnosti. Tieto bytosti starí Gréci nazývali bohmi. Z najspodnejšej úrovne tejto sféry pochádzajú aj duše zvierat.

Štvrtým domom, ktorý je nad bytotnou sférou je **duchovná ríša (sféra)**. V tejto duchovnej ríši, ktorá má sedem úrovní sa nachádzajú vo vyšších úrovniach stvorenia duchovia, v nižších vyvinutí a v najspodnejšej úrovni sa nachádzajú duchovné zárodky, z ktorých sa vyvíjajú ľudskí duchovia, ako sme aj my. Tento štvrtý dom je naším domovom, nazývaný tiež rajom, do ktorého sa máme po vyvinutí vrátiť.

Piatym domom je **praduchovná ríša**, v ktorej prebývajú stvorenia praduchovia. Pozostáva taktiež zo siedmich úrovní. Tá najhornejšia úroveň je svet o ktorom sa hovorí v biblii o stvorení sveta za sedem dní. O tejto úrovni sa hovorí, že tu jeden deň je ako tisíc našich rokov.

Na vrchole tejto praduchovnej ríše je kolosálna stavba **Hrad Grálu**. V tomto hrade sa nachádza nádoba zvaná Svätý Grál, ktorá prijíma Božie vyžarovanie, transformuje ho a vyžaruje do celého stvorenia. To všetko si nemožno predstavovať v našich merítkach, lebo to sú nepredstaviteľne veľké proporcie, ako celé svety. V tomto Hrade Grálu okrem niekoľkých prastvorených prebýva kráľ celého stvorenia menom Parcifal.

Keď sme pre zjednodušenú predstavu tu hovorili o piatich poschodových domoch nad sebou, tak treba k tomu dodať, že každý tento „dom“ je z iného „materiálu“ čiže z inej látky. Ten najspodnejší dom je z najtvrdšieho, najhutnejšieho a najťažšieho „materiálu“, ktorého elementárne častice kmitajú najpomalšie tj. s najnižšou frekvenciou a ten najvrchnejší je z najmäkšieho, najjemnejšieho a najľahšieho „materiálu“, ktorého elementárne častice kmitajú v najvyššej frekvencii.

Nad stvorením je potom **Božská bytotná ríša**, v ktorej prebývajú archanjeli a nad touto ríšou je **Božská bezbytotná sféra**, v ktorej je iba sám trojjediný Boh – Boh otec, Boží syn – Ježiš a Duch Svätý – Imanuel. Tu treba dodať, že božské bytosti nie sú iba mužského rodu, ale Otec je aj Matka a Syn je aj Dcéra.

Tento stručný opis stvorenia nám má poslúžiť iba pre hrubú orientáciu, aby sme mohli pochopiť ďalšie podrobnejšie opisy tých častí stvorenia, v ktorých sa pohybuje a v ktorých prebýva ľudský duch počas putovania stvorením.

Stvorenie

*Stvorenie stvoril Boh, ako kolosálny svet svetov,
Božia vôľa ho riadi od počiatku až na veky vekov.
Stvorenie je stavba, ako mnohospochodový dom,
kde na najnižších poschodiach my žijeme v ňom.*

*Na vrchole stvorenia Hrad Grálu vypína sa ladne,
v tom hrade Král kráľov všetkým svetom vládne.
Týmto kráľom je Duch Svätý – Imanuel – Parcifal,
z toho hradu vyžaruje večne Božiu silu Svätý Grál.*

*Pod hradom sa šíra praduchovná ríša rozprestiera,
do tej ríše ako rieka, Božia sila z Grálu sa vylieva.
Túto ríšu obývajú bytosti a duchovia prastvoreni,
vládne tam láska, dokonalosť, nie ako na tej Zemi.*

*Pod praduchovnou ríšou duchovná ríša sa vznáša,
v tej ríši sme sa my zrodili, raj je večná vlasť naša.
Z raja sme vyšli, ako semienka do hmotnosti,
aby sme v nej sa vyvinuli na ľudské zrelé bytosti.*

*Hmotné svety to je vesmír, je ich celkom sedem,
sú obývané, bez ľudských bytostí nie je ani jeden.
Po tých svetoch náš duch cestuje dlhé roky, veky,
aby tam dozrieval, a dozretý v raji žil na veky.*

*V hmotnostiach si cestuje, mnohé životy prežíva,
miesto učenia však človek dar života zneužíva,
žiadostami pripútal si k hmotnej schránke ducha,
zabudol na raj, uviazol tu ako v pavučine mucha.*

*Stvorenie je ako mnohoetážový hotel, či penzión,
v suteréne, ako nevdačný hosť človek býva v ňom.
Neplatí, nesnaží sa dodržiavať hotelový poriadok,
bude do podzemia odhodený, ako starý rároh.*

*Vzchop sa človek, buď v stvorení dobrým hosťom,
nauč sa dodržiavať poriadok v stvorení obrovskom!
Staneš sa tak užitočným, budeš stúpať stále k raju,
tam, kde svoj domov zrelí duchovia ľudskí majú.*

Čo (kto) je ľudský duch?

Keď sme si zhruba opísali aké je stvorenie, môžeme si taktiež stručne načrtnúť o podstate človeka. Drvivá väčšina ľudí si myslí, že ich podstatou je ich **telo**. Aj keď ľudský mozog je mimoriadne zložitý orgán a taktiež jeho schopnosti pri porovnaní s ľudskými výtvormi, ako sú počítače, sú obdivuhodné, je to vždy **iba telesný nástroj ducha**.

Teda podstatou človeka je duch, ktorého pôvod, ako to bolo už spomenuté vyššie, je v duchovnej ríši. Tu, v najnižšej úrovni duchovnej ríše **začínáme ako duchovné zárodky** naše putovanie stvorením. Odtiaľ klesáme dolu, do bytostnej sféry, kde dostávame prvý bytostný záhal, čiže bytostné telo a pri ďalšom klesaní ďalšie bytostné telo. Neskoršie klesáme ďalej už do jemnohmotných úrovní, kde v každej úrovni dostávame ďalšie záhaly čiže jemnohmotné telá.

Uvedená cesta ducha trvá milióny rokov a duch počas tejto cesty sa vyvíja k sebauvedomeniu. Počas tejto cesty duch vychutnáva rôzne žiarenia (podľa niektorých zdrojov tieto žiarenia prijíma od živej prírody od nerastov cez rastlinnú ríšu až po vyššie vyvinuté živočíchy tak, že sa v nich usadí ako hosť). Až pri určitom štádiu vývinu duch sa vteľuje do tela najvyššie vyvinutého zvierata, ktoré bolo na ten účel vyvíjané vyššími duchmi v spolupôsobení s prírodnými bytosťami (bytostnými).

Ďalšia cesta ľudského ducha vedie cez opakované mnohé

vtelenia (inkarnácie) do ľudských tiel na Zemi a na iných planétach. Pritom tak ako sa zdokonaľuje, postupuje stupeň za stupňom do vyššej a vyššej hmotnej úrovne. Tým zároveň odhadzuje telá z nižších úrovní. Keď už dosiahne určité štádium vývinu tak, že sa zbaví všetkých nedobrych vlastností, tým sa zbaví aj posledného hmotného záhalu (jemnohmotného tela) a takto môže postúpiť do bytostnej sféry. Tieto opakované inkarnácie, medzi nimi aj pobyty v jemnohmotnosti, trvajú taktiež tisíce, možno aj milióny rokov podľa našich pozemských merítok.

V bytostnej sfére ľudský duch po dlhom putovaní hmotnosťami odpočíva ďalšie tisíce rokov, aby odovzdal prežiarené bytostné telo tejto sfére naspäť.

Po tomto dlhom odpočinku potom vstupuje znova do duchovnej ríše, odkiaľ pred mnohými miliónmi rokov odišiel na dlhú púť. Aj potom v duchovnej ríši ľudský duch sa vyvíja ďalej a postupuje po stupienkoch vyššie a vyššie. Keď dospeje na potrebnú úroveň, jeho náplňou je neustále tvorenie v duchu Božej múdrosti.

Tu treba spomenúť, že **nie všetci ľudskí duchovia sa šťastne vrátia domov** do duchovnej ríše čiže do raja. Mnohí zabrdnu v hmotnosti, takže sa zavčasu nevyvinú do vyšších úrovní a ich osud je potom spečatený tým, že idú do rozkladu. Tí sa tiež vrátia do duchovnej ríše, ale stratia svoju osobnosť a ostanú z nich iba nevedomé duchovné zárodoky.

Človek je duch

*Človek je duch, ktorý má hmotné telo,
telo má oči, mozog, aby videlo, myslelo.
Človek je duch a jeho telo je iba nástroj,
ktorý je pre náš svet, potrebný výstroj.*

*Človek je ako vodič so svojím vozidlom,
jeho telo je ako vozidlo, aby ho vozilo.
Duch je ako vodič, čo svoje vozidlo riadi
do cieľa, dokedy ho ten nástroj nezradí.*

*Tým zradným nástrojom je rozum ľudský,
ktorý city potláča, k bližným je sebecký.
Duchu nedovolí prejavíť slobodnú vôľu,
k hmote ho púta, vedie do veľkého bólu.*

*Človeka pripúta hmotnými žiadosťami,
zataží ho temnými ľudskými vášňami.
Rozum nedovolí viesť ducha do výšin,
ale strháva ho do temných nížin.*

*Človek má niekoľko tiel rôznej jemnosti,
v akej úrovni žije, z tej látky telo nosí,
všade je život, podobný, ako na našej Zemi,
len človek myslí, že pánom je v stvorení.*

*Po smrti máme telo z jemnej hmotnosti,
nazývané je dušou podľa starej zvyklosti.
Duševné telo je podobné fyzickému telu,
všetko cíti, vidí, počuje, má výbavu celú.*

*Človek je duch vyslaný do hmotnosti,
aby sa naučil v nej ľudskej dokonalosti.
Aby sa vrátil do raja, žil tam v blaženosti,
a službou velebil Pána do dlhej večnosti.*

Prečo sme tu, na Zemi?

V predchádzajúcom článku bolo stručne opísané, kto sme a aká je naša cesta stvorením. V tejto stati by bolo treba vysvetliť, prečo sme prišli na túto Zem.

Ak chceme odpoveď na túto otázku, musíme sa zbaviť materialistického názoru, že existuje len nám viditeľný materiálny svet; ale aj náboženského názoru mnohých cirkví, že na tomto svete sme len raz. Na otázku prečo sme tu, sa dá krátko odpovedať: **Pretože je to vôľa Božia!**

Sme nepatrnou časťou obrovského mechanizmu stvorenia, v ktorom všetko funguje od najväčšej až do tej najmenej čiasťky. Všetko, okrem človeka. Človek svojím nezodpovedným pôsobením narušuje toto fungovanie obrovského kolobehu prírody. Toto narušovanie ale nie je bez následkov na každého z nás podľa miery našej viny, ale aj na celé ľudstvo, lebo žijeme na tej istej zemi. Rozobrať príčiny tohoto neblahého pôsobenia človeka na celé stvorenie nie je možné v rozsahu tejto state, preto si rozoberme len dôvod prečo sme na tomto svete z hľadiska človeka samotného.

Predtým, než si povieme, prečo sme prišli na túto Zem, musíme vedieť – **kto sme**.

- Nie sme ani bohovia, ani časti Boha, ale nie sme ani zvieratá s veľmi vysokou inteligenciou.
- Našou podstatou je duch. Nie Duch Boží, ale sme dielo Božej vôle čiže dielo Ducha Svätého. Naša podstata – duch nevznikla naším narodením, ale vznikla mimo nášho hmotného sveta, mimo nášho časopriestoru v duchovnej ríši.
- Preto náš život nezahrňuje len časový úsek medzi naším narodením a našou smrťou, ale zahrňuje celé bytie nášho ducha, ktoré môže byť z nášho hľadiska večné.

V našom stvorení existujú večné bytosti, ktoré Boh stvoril ako hotové dokonalé tvory, stvorené podľa obrazu Božieho. Tieto bytosti mohli byť samočinne sformované len v určitej vzdialenosti od Boha a môžu len v tejto vzdialenosti existovať. Naproti tomu ľudský duch vznikol v tak veľkej vzdialenosti od Boha, že sa už nemohol samočinne sformovať. Z toho dôvodu aby sa stal sebavedomým, musí podstúpiť dlhodobý vývin v hmotnosti. Ako už bolo uvedené, existujú dva hlavné druhy hmotností: *Hrubohmotný svet*, ktorý môžeme pozorovať alebo ináč zistiť našimi zmyslami a technickými prostriedkami, a *svet jemnohmotný*, ktorý je nezistiteľný našimi hrubohmotnými zmyslami ani technickými prostriedkami, v súčasnosti však vedci už zistili túto hmotu a nazvali ju čiernou hmotou. Tejto čiernej hmoty vo vesmíre je podľa fyzikálnych výpočtov viac ako 90%.

Človek, správnejšie ľudský duch vzniká z duchovného zárodku, ktorý po určitých skúsenostiach, ktoré nadobúda v hmotnosti stáva sa sebavedomým.

- Je mu daná **slobodná vôľa**, ktorá mu dovoľuje chcieť po čom zatúži. Sú mu dané všetky vlastnosti, ktoré človek má mať, aby ich rozvinul do harmónie so svojim okolím a s prírodou.
- Svojím chcením dobrým alebo zlým získava skúsenosti pre svoj vývin a záleží len na ňom, kedy sa zbaví všetkých negatívnych vlastností a ukončí svoj vývin v hmotnosti.

Ako prebieha tento vývin ľudského ducha?

Isteže nie je možné, aby sa ľudský duch vyvinul v jednom krátkom ľudskom živote na dokonalú bytosť. Jeho vývin trvá milióny rokov mimo pozemských životov, dokedy sa nestane sebavedomým a tisícročia v mnohých pozemských životoch aj v čase medzi týmito životmi v tak zvanej jemnohmotnosti. Postupne, ako sa jeho vedomie upevňuje, ľudský duch sa vteluje (inkarnuje) do hrubohmotného tela na takej planéte, ktorá najlepšie vyhovuje jeho vývinu. Naša Zem je obratom na tejto ceste vývinu, je v takej časti svetov, kde ľudský duch má ukončiť svoj vývin alebo padnúť, ak nie je schopný do určitej zrelosti zeme vyvinúť sa na požadovanú úroveň.

Vynechajme teraz vývin ktorý prebieha v jemnohmotnosti medzi jednotlivými vteleniami na hrubohmotnú Zem a ukážme si, ako sa vyvíjame na tejto Zemi. Čiastočne vyvinutý ľudský duch v jemnohmotnosti môžeme nazvať dušou.

- Ľudská duša má túžbu sa vyvíjať a preto pred vtelením do hrubohmotného tela je priťahovaná k takým pozemským ľuďom, ktorí najlepšie vyhovujú podmienkam jej vývinu.
- Je to riadené vyššími silami a Božími zákonmi. Je to zákon rovnorodosti a zákon spätného pôsobenia.
- Pri vtelovaní pôsobí aj **konštelácia hviezd a planét**, čo má vplyv na to, v ktorom čase aká duša môže byť vtelená.
- Vtelenie čiže inkarnácia sa uskutoční do tela nenarodeného dieťaťa asi v polovici tehotenstva matky. Matka vycíti prítomnosť iného ducha, a začnú v tom čase aj pohyby dieťaťa.

– Vo zvláštnych prípadoch, vtelenia môžu byť riadené vyššími bytostami Svetla.

Ako už bolo spomenuté, ľudský duch sa inkarnuje na Zem, aby sa vyvíjal, to znamená, aby sa zbavil postupne všetkých negatívnych vlastností. Pre ľahšie pochopenie pôsobenia Božích zákonov pri vývine ľudského ducha na Zemi uveďme si **príklad**:

Má sa inkarnovať duša, ktorá má negatívne vlastnosti, ktoré dnes nie sú zriedkavé: Panovačnosť, sebeckosť, lakomosť a závistlivosť. Zbavenie sa panovačnosti a sebeckosti dá sa dosiahnuť tak, že sa duša inkarnuje k rovnorodým osobám, buď k rodičom, alebo súrodencom. Tým, že tieto osoby rovnakých vlastností pôsobia proti sebe, spôsobujú si dlhodobé utrpenie, ktoré potom môže aspoň jednu stranu priviesť citovo k poznaniu, že takto sa nedá ďalej žiť, že sa musí zmeniť k lepšiemu. Takéto učenie môže trvať aj celý život a pokračovať bude aj po smrti v jemnomotnosti, ak sú tieto vlastnosti veľmi silno v duši zakorenené.

Lakomosť, alebo **túžba po materiálnych hodnotách** predstavuje u ľudí najrozšírenejší neuh ľudskej duše. Zbaviť sa tohoto neuhu je dosť obťažné, lebo ľudia si na to zvykli a berú toto zlo ako normálnu vlastnosť. Len pri zvlášť silnej lakomosti je ostatnými ľuďmi táto vlastnosť odsudzovaná. Zbaviť sa ho človek môže trvalým telesným a duševným vypätím na úkor zdravia (a niekedy i života), ktoré lakomý človek musí vynaložiť na získanie vytúženého majetku.

Závistlivosť je lakomosť, egoizmus a nenávisť voči iným ľuďom dohromady. Trpia ňou ľudia, ktorí nie sú schopní, alebo sú leniví ukojiť svoju túžbu po niečom. Duše, ktoré sú postihnuté touto negatívnou vlastnosťou sú priťahované k rodičom a ich okoliu, ktoré má rovnaké vlastnosti, aby si mohli vzájomne ubližovať a prežitím sa zbavovať tejto vlastnosti.

Uvedený príklad nie je návod pre niekoho ako treba žiť, ale slúži len na ľahšie pochopenie prírodných zákonov pôsobiacich pri našom vývine. V skutočnosti u každého človeka vývin prebieha podľa inej schémy, takže je jedinečný. V mnohých prípadoch

doch namiesto vývinu dopredu človek ide opačným smerom a tým stráca niekedy aj stáročia.

Prečo sme sa narodili ?

*Prečo sme sa narodili, na ten svet náš prišli?
Málo kto sa na to pýta, na čo sme tu sa zišli.
Pýtajú sa však mnohí, prečo sa mám nedobre,
prečo jeden je bohatý a druhý len žobre.*

*Niektoré vládne svetu, niektoré zas pracuje,
jeden si užíva, druhý je rád, že prežije.
„Aká je to spravodlivosť, aká Božia milosť,
keď nemáme čo chceme, je to iba na zlosť ?“*

*Neprišli sme tu na to, aby sme svetu vládli,
ale sme tu preto, aby sme úlohy si zvládli.
Aby sme sa vzájomne v harmónii žiť naučili,
ako tie kamene drsné, v dravej rieke obrúsili.*

*Neprišli sme ani majetky tu si zhromažďovať,
pre svoje potešenie svojim bližným ubližovať,
ale sme sem prišli preto, aby sme si pomohli,
očistením duše zlé vlastnosti svoje premohli.*

*Nie sme tu ani preto, aby sme nevinne trpeli,
ale aby sme hriechy svoje z minulosti zotrelí.
To je Božia milosť, Jeho láska i spravodlivosť,
nikomu sa nestane od Stvoriteľa nepravosť.*

*Nemáme tu leňošiť, „užívať“, ako paraziti žiť,
pozemský svoj čas vzácny takto premárniť.
Radostnou prácou máme Stvoriteľa uctievať,
ducha si rozvíjať, lásku, radosť i žiaľ prežívať.*